

Exercici 3

[2 punts en total: 0,5 punts per cada qüestió]

Llegiu el text següent i responeu a les qüestions que us plantegem a continuació.

Hi ha res més personal que els teus gustos musicals? Aquestes cançons que t'arriben a l'ànima o et posen a cent, que assoleixen el centre geomètric de la teva emoció i alteren sense intermediaris el teu estat d'ànim, no són el producte més destil·lat de la teva elecció conscient? Doncs bé, això no és així. Els psicòlegs experimentals de Cambridge han demostrat que els gustos musicals de la gent són ben predictibles. N'hi ha prou amb conèixer l'*estil de pensament* d'una persona —si tendeix a empatitzar o a sistematitzar— per a endevinar quina música li agrada. I els detalls són molt interessants [...].

La qüestió no és si a algú li agrada el *jazz* o el tango, la clàssica o el *calipso*, el rock o el *pop*. Aquestes són qüestions no solament vastes, sinó també bastes: el tipus de pregunta amb una resposta que no serveix de res. La qüestió és molt més subtil i interessant: si dins del *jazz* t'agrada Billie Holiday o John Coltrane; si com a oient clàssic prefereixes Mozart o Bartók; si en escoltar *pop* t'exciten els Beatles o els Stones, i quines cançons dels Beatles o dels Stones. El diable s'amaga darrere dels detalls. Sempre ho fa.

David Greenberg i els seus col·legues de la Universitat de Cambridge mostren empíricament a *PLOS ONE* que la música que li agrada a una persona es pot deduir fàcilment del seu *estil de pensament*, un paràmetre psicològic que divideix els éssers humans en dues grans categories: els empatitzadors, que basen el seu comportament a avaluar les emocions dels altres i respondre-hi (i, per tant, són més de Mozart), i els sistematitzadors, que es dediquen més aviat a descobrir les pautes i les regularitats que amaga el món (i es queden amb Bartók). Aquesta teoria la devem al psicòleg de Cambridge Simon Baron-Cohen, qui firma el treball en qualitat de segon autor.

Un nombre creixent d'investigacions psicològiques i sociològiques utilitzen com a matèria primera les xarxes socials, i la de Greenberg i els seus col·legues és la més recent. Han reclutat quatre mil participants a través de l'aplicació myPersonality de Facebook, que demana als voluntaris que se sotmetin a una sèrie de qüestionaris psicològics. Uns quants mesos després, els científics demanen a aquests mateixos voluntaris que escoltin cinquanta peces musicals i que les puntuïn. Les peces pertanyen a vint-i-sis gèneres i subgèneres musicals, per tal d'assegurar que el gènere no té cap importància, i que són les preferències dins de cada gènere el que compta.

Els resultats són estadísticament nítids: els empatitzadors prefereixen el *rhythm-and-blues*, el rock suau —ningú no ha compost balades més sentides que les feres del *heavy*—, la cançó melòdica i els cantautors. Els sistematitzadors prefereixen dedicar-se al rock dur, al *punk*, al *jazz* d'avantguarda i a altres construccions melòdiques complexes i sofisticades, la classe de música que mai no se sent dins d'un ascensor. De ben segur que el lector ja sap en quin dels dos grups se situa.

El cervell i autor principal del treball, David Greenberg, no només és un doctorand en psicologia, sinó també un saxo tenor de *jazz* format a Nova York. «Seria possible», afirma a *EL PAÍS*, «mirar els *likes* de Facebook d'una persona, o les seves llistes de reproducció a iTunes, i predir-ne l'estil cognitiu, o estil de pensament.» No hi ha el més mínim dubte que això interessarà els empresaris del sector. Els quals —per cert— obtindran aquesta informació gratis de Greenberg i de *PLOS ONE*, mentre que ells no en diran ni piu.

Un dels paràmetres que utilitzen els científics de Cambridge és la «profunditat cerebral» d'una cançó. Què és això? «Es basa en la complexitat estructural que se sol escoltar en els gèneres d'avantguarda», respon el psicòleg i *jazzman*. «L'estructura harmònica de *Giant Steps* [el cim del període *hard bop* de John Coltrane] satisfà plenament aquestes característiques. Però la música de Coltrane és tan interessant perquè no només té aquest nivell de profunditat cerebral, sinó també una gran profunditat emocional.»

El psicòleg Greenberg mai no hauria pogut concebre aquest experiment sense el músic Greenberg. «Mentre estudiava *jazz* a Nova York, em vaig adonar que alguns dels meus professors ensenyaven amb un enfocament *empatitzador*, i d'altres amb una estratègia més *sistematitzadora*. Això em va donar la pista que els estils cognitius podrien explicar les diferències individuals amb què la gent interactua amb la música.»

Si no t'agrada despullar-te en públic, evita de posar música a les festes.

1. Indiqueu el nom dels autors del treball citat en aquest text periodístic i els seus respectius perfils professionals.

2. Què afirmen els autors del treball en relació amb els gustos musicals de les persones?

3. Sense repetir les paraules ni les expressions del text, expliqueu la diferència que hi ha entre les dues categories d'aficionats a la música que s'estableixen en el treball de què es parla.

4. Què fa que la tesi defensada pels autors d'aquest treball sigui innovadora respecte a la idea que tenim habitualment sobre la relació entre els gèneres i els gustos musicals?